

ת"פ (באר שבע) 69630-11-20 - מדינת ישראל נ' נאסר אבו כף

ת"פ (באר-שבע) 69630-11-20 - מדינת ישראל נ' נאסר אבו כף-שבע

ת"פ (באר-שבע) 69630-11-20

מדינת ישראל

נגד

נאסר אבו כף

ע"י ב"כ עו"ד מוטי יוסף

נמר אבו סבילה לא בעניינו - נדון

בית משפט השלום בבאר-שבע

[25.02.2025]

לפני כבוד השופט אריה דורני-דורון

ע"י ב"כ עו"ד מתן פחימה

ע"י ב"כ עו"ד ליאור חיימוביץ

החלטה

לפני טענה כי "אין להשיב לאשמה" עם סיום פרשת התביעה .

ראשית, יובהר כי לו היה הנאשם עומד על הצהרתו " אלו עדיי " טרם טען טענתו, בשורות 5-7 בעמוד 54 וכן ש 29

עמ' 54 לתמליל ההקלטה מ22.1.25 עת טען בא כוח הנאשם " אלו עדיי" הייתה משמעות הדבר כי גם פרשת

ההגנה הייתה מסתיימת, וטענת "אין להשיב לאשמה" הייתה למעשה סיכומים רגילים בתום ההוכחות .

בית המשפט עמד על החובה להבהיר זאת, הסנגור הבהיר, כי לא הצהיר כך, ואין זו כוונתו, אמנם לא עמד תחילה על

תכלית דרישת ההבהרה של בית המשפט, ובית המשפט מוחל על כך בחילופי הדברים בין הצדדים, אולם לבסוף ציין

הסנגור הנכבד, כי זו הייתה אמירת המאשימה בלבד, אמירה שאינה מחייבת אותו (ש 16 עמ' 57 לתמליל) . לפיכך,

אתיחס לטענת "אין להשיב לאשמה" במתכונתה היא לטענה זו, כשאני מתעלם מדברי הסנגור " אלו עדיי" כפי

שבאו לידי ביטוי בהקלטה, והגני מקבל את הבהרתו בנקודה זו.

ההגנה טענה מספר טענות ועיקרן :

א. הנאשם מס' 2 הינו "עד מדינה " בהתאם לעקרונות הפסיקה, נוכח קבלת טובת הנאה ולכן נדרשת ראייה מסוג

"סיוע "לראיות התביעה, ואין בנמצא בחומר הראיות ראייה מסוג סיוע.

ב. הנאשם מס' 1 לא פרץ בפועל ולא גנב בפועל .. אין הוכחה לקשר בין שני הנאשמים בעדות העדים.

ג. קיימת הודאה והכרעת דין של נאשם 2 אך זו ניתנה כדי להשיג ענישה מקלה ולכן מדובר בעד מדינה . נדרשת ראיית סיוע שדרגתה גבוהה מראיית חיזוק.

ד. גם אם מדובר בשותף גם אז נדרשת ראיית חיזוק .

ה. הנאשם 1 אותו הוא מייצג, ביקש לקנות חלב מהסופרמרקט, הוא היה ברכב אך לא ידע מה עושה הנאשם 2.

ו. הודאת השותף בבית המשפט בעניינו והכרעת הדין לגביו שונה מעדותו בבית המשפט בדיון דנן שאינה מפלילה את הנאשם ושונה מאמרתו, קיים קושי לקבוע מה גובר על מה .

ז. אין כל הוכחה ליסוד הנפשי של כוונה משותפת לצורך עקרון הביצוע ב" צוותא חדא " .

ח. הודאת הנאשם והכרעת דינו , מוסברת היום כהודאה כי רצה לסיים את הפרשה. אין זו הודאת אמת בשותפות לדבר עבירה עם הנאשם.

טענות המאשימה :

א. ישנו סרטון ממנו עולה התנהלות שני השותפים: א. הגעה יחד ברכב ב. סיבובים בחנייה והתמקמות. ג. הנאשם ממתין נהג ברכב ד. השותף פורץ וגונב ומעביר דבר מה לכיסו של הנאשם. ה. הכסף נמצא בידי הנאשם.

ב. השותף מודה ומוכרע דינו כדין בהסדר רגיל, מעמדו אינו עד מדינה, והוא אף מודה בפני שירות המבחן וכן מהפרוטוקול כולה כי הוסבר לו היטב והוא בחר להודות ולסיים את ההליך . דווקא ניסיונו להגן על קרוב משפחתו מובן ולכן הוגדר כעד עוין כדי לשאול אותו על דרך החקירה הנגדית שאלות מבהירות מדויקות באשר לסרטון , זהות הנאשם ועוד .

ג. גם עדויות התצפיתן והשוטר אלירן בן עזרא מתארות מעקב אחר שני הנאשמים השותפים זה פורץ וזה ממתין ברכב ואין כל הליכה לקנות חלב.

ד. עיקרון הצוותא חדא מדבר גם על תפקידים שונים בביצוע עבירה כוללת אחת.

דיון והחלטה :

בטענת אין להשיב לאשמה מספר עקרונות ומן הראוי להזכירם כהלכה לצורך יישום והכרעה בטענה :

א. דרגת הראיות בבחינת הטענה של " אין להשיב לאשמה" הינה ברמה הלכאורית ולא מעל לכל ספק סביר. בפס"ד ע"פ 732/76 מדינת ישראל נגד כחלון פ"ד ל"ב (1) 170 בפסק דינו של כב' הנשיא שמגר נקבע כי בית המשפט לא יטה אוזן קשבת לטענה שלפיה " אין להשיב לאשמה " אם הובאו ראיות בסיסיות , אם כי דלות להוכחת יסודותיה של העבירה שפרטיה הובאו בכתב האישום. די בכך שיהיו ראיות לכאורה לגבי היסודות המרכזיים של האישום.

ב. אין בית המשפט קובע בשלב זה ממצאי מהימנות. רק בנסיבות קיצוניות תעלה שאלה הנוגעת למשקל ומהימנות כבר בשלב הדיוני. ההכרעה בשאלת מהימנותה של העדות מקומה ושעתה, רק בסיום המשפט, ואין היא מהוה שיקול בעת ההחלטה האם להשיב לאשמה. ראו פ"ד ע"פ מדינת ישראל נגד בוטרוס פ"ד מ (2) 659.

ג. נקבע כי גם מקום שנדרשת ראיית חיזוק או סיוע אין בית המשפט מקבל טענת אין להשיב לאשמה בהעדרה של זו. תהא הדרישה לתוספת הראייתית אשר תהיה אין לקבוע, כי בהעדר הוכחה לכאורה של תוספת זו, אין לחייב את המשיבים במתן תשובה לאשמה.

ד. אם קיימת עדות עיקרית ולו גם יחידה המסבכת את הנאשם בעבירות המיוחסות לו בכתב האישום, די בכך, כדי לחייב אותו, להשיב לאשמה, אף כאשר אותה עדות או דבר לחיזוקה. אין המדינה חייבת להוכיח סיוע או דבר לחיזוק עדות כבר במסגרת פרשת התביעה. ראו ע"פ מדינת ישראל נגד בוטרוס פ"ד מ (2) 659.

מן הכלל אל הפרט :

כנגד הנאשם מספר ראיות שיחד ולחוד יש כדי להצדיק דחיית הטענה והריהן כדלקמן וזאת בקציר האומר מבלי להאריך מטעמים מובנים :

א. השותף (נאשם 2 סבילה) הודה בכתב האישום שם מתוארת הגעתם של הנאשם והשותף יחד : " הגיעו הנאשמים יחד ברכב מסוג קיה פיקנטו לז 7929679 (להלן: הרכב) לחניית סופר "דבאח" בבאר שבע כשהנאשם 1 נוהג ברכב. אז נסעו ועצרו ליד רכב חונה כשהנאשם 2 יורד מהרכב, מביט לתוך הרכב החונה, וחוזר לתוך הרכב, כך פעלו מספר פעמים... עצרו הנאשם את הרכב בסמוך לרכב וולסווגן..."

דהיינו, אין מדובר במפגש אקראי אלא הודאה של השותף בהתנהלות של השניים בתוך הרכב שבו נהג הנאשם "מספר פעמים" מה שמלמד לכאורה אחרת מהנטען.

ב. הודאתו זו של השותף צוינה בפרוטוקול, הוכרע הדין, נגזר הדין. פרוטוקול הדיון מהוה ראייה בפני עצמה.

ג. גם גזר הדין לא ניתן בו ביום אלא לאחר זמן בשל חובת תסקיר. הצגת ההסדר הייתה ב1.4.24 ראו פרוטוקול מיום 30.9.24 ומועד הצגת ההסדר נקבע לדצמבר 2024 נטענו טיעונים לעונש ונגזר הדין בהתאם להסדר במסגרת הטיעונים לעונש של השותף סבילה שהיה מיוצג על ידי עו"ד אחר מטעמו וכך נאמר בפרוטוקול מ30.12.24 :

" מדובר בנאשם ("השותף" סבילה א.ד.) שבניגוד לנאשם השני (הנאשם דן א.ד.), שעודנו מנהל את התיק ורק לפני שבוע נקבע מועד הוכחות שני ויש מועד נוסף. הנאשם כאן מיד בתחילת ההליך לקח אחריות. בימ"ש זוכר את הלחצים שהפעיל הנאשם השני על הנאשם כאן שלא רצה להתחיל בהוכחות ובסופו של דבר, הלחצים הנכונים יותר מצד ההגנה והדברים שנאמרו מחוץ לפרוטוקול נתנו לו שכל ולקח אחריות וחסך זמן שיפוטי...הנאשם אינו עובד, אב לילדה קטנה ואשתו בחודש החמישי להיריון. מציג אישורים מהביטוח הלאומי וכן לנאשם חובות במרכז לגביית קנסות. הנאשם צעיר וכעולה מהתסקיר הוא הדמות המשמעותית במשפחה. שירות המבחן התרשם כי יש לו דפוסים חיוביים..שירות המבחן התרשם כי לנאשם אין נזקקות טיפולית ולכן אין צורך בתכנית טיפול. שירות המבחן התרשם כי הנאשם מנסה לבנות את חייו ולקיים אורח חיים מתפקד ונורמטיבי ולפיכך נבקש שהקנס יהיה סמלי."

ד. בעקבות הודאת השותף הצהיר הסנגור "בנסיבות שהתפתחו אנו מעריכים שפנינו להידברות".

ה. כל ראייה אחרת התומכת בין אם עצמאית היא בסיבוכה הנאשם ובין אם כחיזוק כגון א. עדות שוטר הבלש אלירן בן עזרא או ב. סרטון (וצירוף דו"ח צפייה שהוא הסרטון) , הרי שני אלו חיזוקים או ראיות עצמאיות מצד עצמן המחזקות זו את רעותה נוסף לאימרת השותף בהודאתו בבית המשפט בהכרעת הדין בכתב האישום, משום שיש בהן כדי לתאר את התנהלות הרכב ובו שני הנאשמים כהתנהלות תכליתית עבריינית, שיש בה תכנון תיאום וביצוע כל אחד בתפקידו .

ו. כתב האישום בו הודה לא סייג את קיומו של הנאשם, ולא החריג את הנאשם מהאמור לגביו. לא היו ברכב אלא השותף והנאשם.

ז. הנאשם דן גם אומר במפורש בדיון בעניינו של הנאשם לאחר שכבר סיים ונגמר דינו שלו, כי הודה משום שהוא נמצא בתמונה בסרטון בתמונה כאמור בשורות 14-18 בעמוד 34 לתמליל. הביט בפניו של בית המשפט וניכר , במלים פשוטות שהודה כי נתפס וסיכויי להתחמק מהרשעה אל מול סרטון עליו קלושים. הודאתו לא הייתה משום שניתנה לו "טובת הנאה" או בעבור הפללתו של הנאשם. הוא הודה משום שזו האמת עליה נתפס מבחינתו. הנאשם היה מיוצג ודברי הסנגור מדברים בעד עצמם.

ח. לעניין זה יובהר כי על הטוען כי העד הינו " עד מדינה " החובה להצביע על ראיות המלמדות כי הובטחה לו או ניתנה לו טובת הנאה. ראו ע"פ 266/81 לז (2) 472 (בינאשווילי) .

ט. הודאת הנאשם אינה משום שניתנה לו "טובת הנאה" לא מצד ההסדר ולא מצד תכליתו. השותף היה מודע לכך כי מצבו הראייתי בכי רע. סיכויי להיחלץ מתמונות ותצפית כי הוא זה שגנב מן הרכב נמוכים. דווקא הנאשם דן בדברי עו"ד ליאור חיימוביץ לחץ על השותף סבילה, שלא להודות וזה בכל זאת בחר להודות, שלא בהיסח הדעת. השותף סבילה היה מודע היטב להשלכות הודאתו ולאמור בה.

י. סיכוני וסיבוכי מול סרטון היו מונעים ממנו את היתרון שיש בכל הסדר טיעון רגיל. מרחק הזמן העניק לו מספיק אפשרויות לו רצה לחזור בו או לתקן עצמו. ניסיונות לכאורה להובילו להמשיך קו הגנה שאינו אמת לא צלחו. השותף בחר להודות על האמת ולא להסתבך בשקריו ולהסתכן בהרשעה ועונש חמור יותר שאין בו הקלות הניתנות בדרך כלל להודאת נאשמים בהסדרי טיעון. יצוין גם שכתב האישום בו הודה לא מחק עבירות ולא הקל בחומרתן.

יא. במקרה דנן, לא קיים חשש לתחושת "מחויבות" להעיד נגד הנאשם דנן. התנהלות הנאשם וקבלת החלטה על ידו לא הייתה קשורה בטובת הנאה הקשורה ברצון המאשימה להפיל את הנאשם דנן. לשני הנאשמים ניתנה האפשרות לשקול הסדרים רעיון התוספת הראייתית של "עד מדינה" נעוץ ב" תחושת המחויבות " שיש לו לעד בהקשר לאותה טובת הנאה שקיבל ראו ע"פ 190/82 לז (1) 291. בהקשר לטענת הסנגור הנכבד, אין השותף סבילה "עד מדינה" לפי כל הפרמטרים לא הפורמאליים ולא המהותיים, ההיפך הוא הנכון - השותף סבילה בחר להודות ודבק בהודאתו לאורך זמן רב. בית המשפט שקל את ההסדר וכיבדו בהתאם לפסיקה.

יב. כאמור לא היה צריך בית המשפט להידרש לשאלת התוספת הראייתית במסגרת הטענה " אין להשיב לאשמה " אך כדי לסבר אוזן הבהיר המכלול בהקשר זה בקצרה.

יג. לו רצה לטעון השותף כי הודאתו הודאת שווא ויש לבטל הכרעת הדין יכול היה לעשות כן במשך כחצי שנה והיו בידו הכלים וגורמי המקצוע, בכל דרך חוקית טרם הדיון בעניינו של הנאשם. השותף בחר שלא לעשות כן, כי זו האמת, גזר הדין הוא ההסדר אליו הגיע. גם ההודאה אינה כבולה להסדר כך במפורש, ועלול היה בית המשפט שלא לכבדו. מנגד אך מובן הוא, כי ככל שיכול הוא לרכך את הפללתו כלפי קרוב משפחתו, סביר כי יעשה כן.

יד. ברמה הלכאורית, גם הדיון בו ביקש השותף להרחיק הנאשם מהעבירה, אין מדובר אלא בניסיון לתקן את השלכות הודאתו על הנאשם בן משפחתו.

טו. ברמה הלכאורית, מדובר בהודאה של שותף בבית משפט באשמו שלו, שהיא גם "אמרת חוץ של עד" בעניינו של הנאשם דנן, שיש בה כדי להפיל את הנאשם, ניתן להעדיפה על פני אמרתו של השותף, במשטרה בתחילת ההליך, כאשר לא ידע מה מצוי בידי התביעה, וכן על פני עדותו בבית המשפט לאחר שנגזר דינו במטרה לסייע לקרוב משפחתו במשפט שכבר אינו שלו. שיקול הדעת הכולל ייעשה בסופו של ההליך בסנכרון כלל העדויות ותשובת הנאשם לאשמה.

טז. השותף סבילה הודה גם בפני שירות המבחן כפי שעולה בפסקה 3 בעמוד 2 לתסקיר מיום 4.11.24. ומתוך שקיבל על עצמו אחריות העניק לו שירות המבחן את ברכת הדרך לעבודות השירות במסגרת הסדר הטיעון .

יז. יש להניח כי השותף לא היה גונב אם לא היה לו רכב מילוט צמוד מיד בסמוך לגניבה.

יח. המונח צוותא חדא מעוגן בפסיקה ולא ארחיב מידי. השותפות הלכאורית הינה של מבצעים ישירים ביחד ולא בשותפות עקיפה . השניים על פי רוב הראיות והסנכרון ביניהן, הגיעו מהבית יחד, ברכב של הנאשם. תרו אחר רכבים, בדקו ראשון ושני וחזרו , שינו מיקום עד שהגיעו ליד הרכב מושא הפריצה והגניבה , אין זה משנה מי פרץ ומי נהג, מי תצפת ובדק ומי ביצע מי לקח בפועל את הכסף ומי קיבל .

יט. סעיף 29 (ב) לחוק העונשין קובע כי המשתתפים בביצוע עבירה תוך עשיית מעשים לביצועה, הם מבצעים בצוותא חדא ואין נפקא מינא אם כל המעשים נעשו ביחד או אם נעשו מקצתם בידי אחד ומקצתם בידי אחר . תכנון וידיעה משותפת מעת יציאתם בחלוקת תפקידים העולה מפעמיים בהם הנהג נשאר והנוסע השותף יוצא לבדוק .

כ. הביצוע בפועל הוא של שניהם והם מתאמים בזמן האיתור ביניהם חונים בודקים, יוצאים למקום אחר , ואינם מרפים. הם בקשר ישיר במהלך הביצוע, ואף לאחר הגניבה יוצא הנהג הנאשם לכיוון הרכב וחוזר. ללמדך פניו ומעורבותו. התוצאה הפלילית באה בביצוע של השותף בהסעתו של הנאשם "ובבדיקתו" לאחר ביצוע, כאשר ללא נהג לא יכול היה השותף להגיע להסתובב במהירות מחניון לחניון לאתר את הרכב המתאים לבדוק מהר ולהיות בטוחים ברכב ההגעה והמילוט שהנאשם מחזיק בו והוא נהגו. ללא תיאום וביטחון בכל שלב לא הייתה מתבצעת העבירה. השניים בתפקידים חד הם. השניים ואין אחרים ותפקיד כל אחד קריטי חיוני והכרחי מבצעים לכאורה בצוותא חדא בהיותם הגרעין הקשה של ביצוע העבירה .

כא. עדות השוטר יאיר בובליל בת/5 המדבר על התנהלות של סריקת שטח על ידי הרכב בו נמצאים השותף והנאשם ואף "בדיקה " בכל הקשור לרכב אחר לפני הפריצה לרכב הספציפי דהיינו מדובר בהתנהלות שלמה בחנייה, בעלת מאפיינים שאינם הליכה לקנות חלב. (ראו גם ש 4,6 בת/6)

כב. עדות אלירן עזרא בש 20-30 בעמ 24 בתימלול ההקלטה פרוטוקול מיום 25.12.25 מתאר את ההתנהלות אותה ראה במו עיניו, בקשר עין עוד לפני הפריצה, התנהגות של רכב בו הנאשם והשותף, שאינה עולה בקנה אחד לכאורה עם "גרסת החלב" . גם בש 17,18,22 בעמ' 25 וכן בש 26 עמ' 26 מתאר העד את הנאשם עצמו הולך לכיוון הרכב הנפרץ וחוזר לרכבו . העד מתאר תפיסת 420 אצל הנאשם בלבד. בש 25 בעמ 26 בעדות המתלונן מ24.12.24 המתלונן מעיד על גניבת 300 ₪.

כג. גם עדותו של דורון יצחק התצפיתן בש' 17-33 בעמ' 18 בפרוטוקול התמליל בהקלטה מ1.4.24 מחזקת הראיות מצד עצמה בהיותה עדות מפי מי שראה בעיניו את התרחיש כולו מבעד למצלמה במתחם.
כד. בת/8 4:21 PM מתואר השותף "חוזר לרכב" יחד נוסעים בין רכבים... 4:23 PM (השותף) מטייל בין הרכבים ופורץ לרכב מושא התיק, 4:28 PM יציאת הנאשם לכיוון הרכב הנפרץ וחזרה לרכב ואז נתפסים. אין כל תיאור בשום שלב אודות הליכה לסופר מרקט.

כה. עיון בת/7, שורות 87-98 מוצגת גם הגרסה התמוהה לכאורה והמשתנה של הנאשם עצמו וזאת גם אל מול הגרסה הראשונית של הנאשם. יצוין כאמור כי תחילה טען כי קנה את החלב ולאחר מכן טען כי היה רק מעונין לקנות את החלב. לא נמצאה כל שקית חלב והנאשם על פי דו"ח התצפית לא יצא לסופר ולא חזר ממנו.

כו. גם הסתירות לכאורה בין הגרסאות באמרות הנאשמים, וגם בין גרסת השותף אל מול שאר הראיות ובכלל זה דו"ח הצפייה, כגון הגעתם יחד לעומת פגישתם במקרה 87-89 בת/7 וכן ש 29-33 בעמ' 34 לתמלול ההקלטה מיום 22.1.25, ככל שהרחקה מהשותפות נסתרת בעובדות מוצקות, מתחזקת המסקנה הלכאורית בדבר ההגעה יחד, התיאום יחד המטרה יחד והביצוע יחד, והמעשים בצוותא חדא מדברים בעד עצמם.

כז. בעבירת הגניבה היסוד הנפשי הינו מחשבה פלילית. מדובר בעבירת התנהגות. בכיסו של הנאשם נמצאו כספים והשותף נצפה מכניס דבר מה לכיסו של הנאשם. הנסיעה יחד והבדיקה של רכב ראשון ואחריה הרכב דנן מלמדים על הצוותא חדא. יובהר כי עובדתית הנאשמים אינם מבצעים הפסקה לצורך אחר. לא ביחד ולא לחוד. התפקיד של נהג בעבירת רכוש, כשישנם שניים בלבד הוא אינהרנטי מובנה בניסיון החיים.

כח. השותף בדיון ניסה ללא הצלחה כשבית המשפט מעיין בסרטון להרחיק את זיהוי הנאשם בסרטון פעם אחר פעם עד כדי אבסורד מובן, ובכך לא רק שהשותף סבילה אינו פוגע בראיה אלא הוא אף מחזק אותה כי לבסוף הנאשם נצפה והשניים נתפסים יחד, הנאשם מודה באמרתו במשטרה כי נהג ברכב, ואין כל מחלוקת כי הוא נהג ברכב, השותף ביקש להרחיק הזיהוי גם של הרכב ושל הנאשם. לעניין זה ניתן להרחיב בהבדלים בין הגרסאות עוד בשלב העדויות במשטרה ולא נאריך. לדוגמאות: ש 19,23 בעמ' 28 וכן ש 4,5,8,30 בעמ' 41, וכן ש 15,19,29,32 בעמ' 42, ש 32 בעמ' 48, ש 21 בעמ' 51 וכן ש 2,3 בעמ' 52 לתמלול הדיון מ22.1.25

כט. בת/8 4:14 עולה כי השותף מנסה לפתוח דלתות של רכב אחר וחוזר לרכב הנאשם ומשם נוסעים לתור מיקום אחר. גרסת החלב לילדה אינה עולה בקנה אחד עם הצורך לתור מקום אחר. לכאורה מי שרוצה חלב חונה נפרד מהחבר ויורד לקנות חלב כי הילדה בבית מחכה.

ל. גם בסרטון רואים בבירור את יציאתו של הנאשם לאחר ביצוע העבירה ניגש לכיוון הרכב מושא הפריצה מסביבו ולידו, הנאשם לא תר אחר שקית חלב, ולא נאריך. הנאשם היוצא מרכבו כמי שהוא מודה שהוא הנהג בו וגם השותף סבילה מודה כי הנאשם הנהג ואין בילתם של השניים אחר, כל אלו רק מחזקים הראיות באופן לכאורי ומספיק כדי מתן החלטה בטענה.

לא. לאור כל האמור, גם מבלי לקבוע כי יש אימרת חוץ של עד שותף, ולצידה סרטון מחזק ואף מסייע, זאת נוסף לעדויות תצפיתן ושוטר בכל הקשור לצוותא חדא, נראה כי מסכת הראיות חזקה דיה כדי להדוף את טענת אין להשיב לאשמה, הגם שהסנגור המלומד טען טענותיו הראיות לבירור.

לב. בית המשפט יסנכרן כלל הראיות כולן בסופו של ההליך, הגם שכבר עתה מצביע על בסיס ראייתי שאינו מצדיק קבלת הטענה של אין להשיב לאשמה, זאת משום שדיות הראיות מספקת לדחיית הטענה. מנגד אין דחיית הטענה ברמה הלכאורית כדי לקבוע כי רמת הראיות הכוללת אינה מגעת כדי הרף הנדרש להרשעה. אם יעיד הנאשם יבחן בית המשפט עדותו במכלול הראיות כולן, ואם לא יעיד, ישקול וויתור זה במסגרת דיני הראיות והשפעתו על כלל הראיות בסופו של ההליך.

לג. לאחר שבחנתי כלל הטענות ובכללן הודאת השותף בבית המשפט בהכרעת דינו, כתב האישום, עדות התצפיתן דורון יצחק, הסרטון, עדות השוטר בן עזרא, ומשהגעתי למסקנתי זו, כי יש להשיב לאשמה, לא הארכתי בפרטי הפרטים מעבר לאמור לעיל, שלא להפוך את הטענה כלי למקצה שיפורים. לאור כל האמור הטענה כי אין להשיב לאשמה נדחית. הנאשם ישיב לאשמה.

ניתנה היום, כ"ז שבט תשפ"ה, 25 פברואר 2025, בנוכחות הצדדים.